

A jövő tűzpróbái

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Jeremiás 9:7-16; Róma 1:21-32;
2Korinthus 12:7-10; 1Péter 4:12-19; 5:8-11

„Szeretteim, ne rémüljetekek meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek; Sőt, amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljetekek, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendezhessetekek” (1Pt 4:12-13).

Vegy laborokban gyakran előfordul, hogy a kis tartókba helyezett különféle anyagokat szélsőséges hőfokra hevítik. Amint a tartó egyre forróbb lesz, az anyagok vagy elolvadnak, sisteregnek, fortyogni kezdenek, vagy világosan izzanak, az alkotóelemeiktől függően. Ezeket az edényeket hívják olvasztótégelyeknek.

Az angol szótárban az olvasztótégely meghatározása az, hogy 1) különböző anyagok magas hőfokon történő megolvasztására használt eszköz, 2) kemény próba, illetve 3) olyan hely vagy helyzet, amiben különféle erők együttesen változást vagy fejlődést idéznek elő.

Ezek a meghatározások betekintést engednek abba is, hogy mi történik a lelki életünkben. Ezen a héten megvizsgálunk néhány okot, amiért hirtelen nyomás alatt találhatjuk magunkat és próbákat élhetünk át olyan helyzetekben, amelyeknek a hatására változunk, növekszünk és jellemünkben fejlődünk. Így felfigyelhetünk arra, mit tesz Isten az életünkben, hogy amikor bekerülünk az olvasztótégelybe, tudjuk, hogyan reagáljunk a helyzetre.

A hét dióhéjban: Mi minden okoz nehézségeket az életünkben?

MEGLEPETÉSEK

„Szeretteim, ne rémüljeteK meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek” (1Pt 4:12).

A fájdalmas meglepetések különféleképpen jelentkezhettek. Egy autó nagy sebességgel felénk száguld az úton. Váratlanul közlik velünk, hogy megszűnik az állásunk. Egy egészségügyi vizsgálat után olyan diagnózist kapunk, amire nem számítottunk. Éppen elég rossz a fájdalom, de a meglepetés eleme csak tovább ront a helyzeten. Ezen a héten megvizsgálunk bizonyos fájdalmas helyzeteket vagy tűzpróbákat, amelyeknek nem kellene meglepetésként érnie bennünket. Kezdésként térjünk vissza 1Pt 4:12 verséhez! A görög szó, amit úgy fordítunk, hogy „rémüljeteK”, azt is jelenti, hogy „idegen”. Péter figyelmezteti az olvasóit: ne higgyék, hogy a keresztények nem mennek át tüzes próbákon, nehézségeken. Inkább vegyék természetesnek azokat – számíthatnak és számítaniuk is kell rájuk!

A „tűz”, „tüzes megpróbáltatás” kifejezésére használt szó egy másik görög szóból ered, ami azt jelenti, hogy „égés”, vagy máshol a fordításban „kemence”. A hitünkért való szenvedést tehát „olvasztási folyamatnak”, avagy a „tűzpróba folyamatának” tarthatjuk.

Olvassuk el 1Pt 4:12-19 szakaszát! Mit üzen az apostol?

Azért lepődnek meg sokan a szenvedésen, mert túlságosan leegyszerűsített a fogalmunk a keresztényi életről. Tudunk a két félről: Istenről, aki jó és Sátánról, aki rossz, és automatikusan Isten dobozába helyezünk mindent, amitől jó érzésünk van, ami pedig rosszul esik, azt Sátánéba. Az élet viszont nem ilyen egyszerű. Nem dönthetjük el pusztán az érzéseink alapján, hogy mi tartozik Isten és mi Sátán dobozába! Időnként nehéz megpróbáltatást jelenthet Istennel járni, miközben úgy tűnhet, hogy Sátán követése nagy jutalmat hoz. Jób igaz volt, mégis szenvedett, Istentől pedig ezt kérdezte: „Mi az oka, hogy a gonoszok élnek, vénséget érnek, sőt még meg is gyarapodnak” (Jób 21:7)?

Péter azokra a megpróbáltatásokra utalt, amelyek a Krisztus melletti kiállásunk következményei. Ugyanakkor más okból is történnek próbák. Miért ne érjenek tehát meglepetésként a megpróbáltatások? Hogyan segíthet 1Pt 4:12-19 szakasza ezt tapintatosan elmagyarázni egy barátunknak?

SÁTÁN KEMENCÉJE

„Józanok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen” (1Pt 5:8).

Mi az üzenete ennek a versnek? Tegyük fel magunknak a kérdést: „Mennyire veszem komolyan ezeket a szavakat?” Általában mi mutatja meg a tetteinkből, hogy komolyan vesszük-e ezt az üzenetet, vagy sem?

Figyeltünk már valaha éhes oroszlánt? Félelmetes, ugyanis jól tudjuk, hogy szinte bármit képes elkapni és felfalni, amit csak akar. Péter szerint Sátán hasonló módon jár-ke. Amikor körülnézünk, vérszomjassága következményének a jeleit látjuk: mindenütt halál, szenvedés és elferdített, megrontott erkölcs, értékek. Nem bújhatunk el a tetteinek látványa elől.

Olvassuk el 1Pt 5:8-11 részét! Hogyan reagáljunk keresztényként arra, hogy Sátán leleskedik ránk?

Mit ígér Isten a szenvedőknek (1Pt 5:10)?

Péter abban az összefüggésben írja ezt, hogy mi legyen a reakciónk, amikor Sátán támadást intéz a keresztény hit ellen. Amint már említettük, különféle úton-módon végzi a munkáját. Bár tisztában kell lennünk az ellenség valóságával és hatalmával, nem szabad elcsüggednünk! Mindig emlékeznünk kell arra, hogy Jézus vereséget mért az ördögre, aki már legyőzött ellenség! Ha kapcsolatban maradunk Krisztussal, ha hitben belé kapaszkodunk, akkor sosem győzhet le. A kereszt miatt Krisztus győzelme a miénk is.

Gondolkodjunk azon, hogyan okozhat még fájdalmat Sátán! 1Pt 5:8-11 szakaszának olvasása miként segíthet elviselni a gyötrelmet, amit azért tapasztalunk, mert az ördög pusztításának kitett, bűnös világban élünk?

A BŰN OLVASZTÓTÉGELYE

„Mert nyilván van az Istennek haragja mennyből, az embereknek minden hitelensége és hamissága ellen, kik az igazságot hamissággal feltartóztatják” (Róm 1:18).

Mindennek van következménye. Ha a tűző napon állunk egy fagylattal, az egészen biztosan el fog olvadni. Az ok és az okozat mindig együtt jár. Ugyanez a helyzet a bűnnel is, mindegy mennyire elkeseredetten szeretnénk, ha a dolgok másként lennének. Mindig vannak következmények. Isten nem azon tűnődve ül a mennyben, hogy milyen rettenetes dolgokat tudna tenni azokkal, akik bűnt követnek el, hanem magának a bűnnek vannak önmagából fakadó következményei. Az a baj, hogy sokszor úgy gondoljuk, túljárhatunk Isten eszén, elkövethetünk bűnt anélkül, hogy a következményeket elszenvédnénk, de ez sosem történik így. Pál teljesen egyértelművé teszi, hogy a bűnnek nem csupán az örökkévalóság szempontjából van következménye, mert a hatása már ma is fájdalmas és nyugtalanító ránk nézve.

Róm 1:21-32 szakaszában Pál leírja a bűnbeesés folyamatát és a következményeit. Olvassuk át alaposan ezeket a verseket, imádkozzunk ezekkel kapcsolatban és foglaljuk össze az apostol mondanivalójának a lényegét! Összpontosítsunk kifejezetten a bűn szakaszaira és azok következményeire!

Néhány verssel korábban Pál a következményeket nevezte „Isten haragjának” (Róm 1:18). Az Úr haragja ebben a szakaszban egyszerűen annyit jelent, hogy megengedi: az emberek learassák tetteik gyümölcseit. Isten még a keresztények életében sem lép közbe azonnal vagy veszi el a fájdalmat, ami a saját tetteik következményeként jelentkezik. Sokszor engedi, hogy tapasztaljuk tetteink hatását és így értsük meg, milyen mélyen megsebez, mennyire ártalmas a bűnünk. Eddig arról gondolkodtunk, hogy milyen következményekkel jár Isten erkölcsi törvényeinek áthágása. És mi a helyzet az egészségügyi rendelkezések megszegésével? A testünk Isten lakhelye. Amennyiben ártunk a testünknek, mert nem étkezünk egészségesen vagy nem végzünk testmozgást, illetve ha rendszeresen túldolgozzuk magunkat, az is Isten elleni véték. Ezek pedig olyan következményekkel járnak, amelyek a tűzpróba körülményeit teremtik meg az életünkben.

Hogyan arattuk már le az életünkben bűneink gyümölcseit? Milyen tanulságot szűrtünk le azokból a helyzetekből? Mit kell megváltoztatnunk ahhoz, hogy ne éljünk át hasonló dolgokat megint?

A TISZTÍTÓTŰZ

„Ezért így szól a Seregek ura: megolvasztom, megvizsgálom őket, mi mászt tehetnék népemmel” (Jer 9:6, RÚF)?

„Ha Isten Lelke az emlékezetünkbe idézi az Úrnak olyan kijelentését, ami fáj nekünk, akkor van bennünk valami, amit szeretne halálra sebezni” (Oswald Chambers: *My Utmost for His Highest*. Uhrichsville, OH, 1963, Barbour & Company, Inc., 271. o.).

Hogyan értelmezzük a fenti idézetet és a bibliaverset? Mi volt eddig a tapasztaltunk a tisztítási folyamat részét képező fájdalommal?

Olvassuk el Jer 9:7-16 szakaszát! Isten azt mondja, hogy „*megolvasztom őket, és megpróbálom őket*”, azaz Júdeát és Jeruzsálemet (Jer 9:7). Milyen két okot nevez meg erre (Jer 9:13-14)? A tisztítás hogyan történik (Jer 9:15-16)?

Az olvasztás és a próbatétel drasztikus tevékenységet igényel. Először is fájdalmat érzünk, amikor Isten engedi, hogy a körülmények a bűnünkre tereljék a figyelmünket. Jeremiás korábban a következőt írta szomorúan: „*Megégett a fűvő tüztől, elfogyott az ön, hiába olvaszt az olvasztó, mert gonoszok, meg nem tisztíthatók*” (Jer 6:29). Tehát sokszor keményebb lépésre van szükség, hogy Isten felkeltesse a figyelmünket. Másodszor kínoz az elkeseredés az immár tisztán látott bűn miatt. Harmadszor pedig frusztráltak leszünk, miközben próbálunk másként élni. Elég kellemetlen, sőt nehéz feladni azokat a dolgokat, amelyek a részünkké váltak.

Gondoljunk a bűnökre, amelyekkel most küszködünk! Hogyan tisztítana és próbálna meg minket Isten ma? Mit tehetnénk most azért, hogy ezt elrendezzük, mielőtt az Úrnak drasztikusabb eszközökhöz kellene folyamodnia, ahogy az Izrael esetében történt?

AZ ÉRETTSÉG TŰZPRÓBÁI

„És hogy a kijelentések nagysága miatt el ne bizakodjam, tövis adatott nékem a testembe, a Sátán angyala, hogy gyötörjön engem, hogy felettébb el ne bizakodjam” (2Kor 12:7).

Nagy különbség van egy fa kivágása, illetve megmetszése között. Olyasmit vágunk ki, amit nem akarunk tovább megtartani és azt metsszük meg, amiről szeretnénk még több gyümölcsöt szedni. Viszont mindkét folyamathoz éles vágószerszám kell. A kezdő kertész számára a növény egyes részeinek levágása pusztításnak tűnhet. Lelki összefüggésben Bruce Wilkinson a következőt írja: „Isten túlradó áldásaiért imádkozol és azt kéred, hogy tegyen hasonlót a Fiához? Ha a válaszod az, hogy igen, akkor valójában a metszőollót kéred” (Bruce Wilkinson: *Secrets of the Vine*. Sisters, OR, 2001, Multnomah Publishers, Inc., 60. o.).

Sokan töprengtek már azon, hogy mit értett valójában Pál ezen: „tövis adatott a testembe” (2Kor 12:7, RÚF). A feltételezések között szerepel, hogy állandóan támadásokat kellett elszenvednie az ellenségeitől, illetve beszédbeli nehézségei voltak, de úgy tűnik, valójában a látásával voltak gondok (lásd Ellen G. White megjegyzéseit, *The SDA Bible Commentary*. 6. köt. 1107. o.). Meglepő módon Pál hitte, hogy ezt a tövist „kapta”.

Vajon mit értett Pál azon, hogy „adatott nékem”? Ki adta neki? Hogyan tudta azt Isten felhasználni a javára?

Figyeljük meg, Pál „tövisének” határozott célja volt: hogy „el ne bizakodjam” (2Kor 12:7)! Nem egy adott bűne miatt, amit elkövetett, hanem azért kapta, hogy a későbbiekben ne kövessen el bűnt. Pál felismerte, hogy természetéből adódóan hajlamos a bűnre, ez a „tövis” pedig attól védhette.

Olvassuk el 2Kor 12:7-10 részét! Mit kezdett Pál ezzel a tövissel? Vajon a gyengesége még másképpen is hasznára válhatott lelki viszonylatban? Az apostol reakciója hogyan segíthet nekünk elviselni az esetleg magunkban hordozott töviseket?

A lelki fejlődésünkre vonatkozó isteni terv mennyiben különbözhet a sajátunkétól? Gondoljunk az életünknek azokra a területeire, amelyekben még gyümölcsözőbbé kell válnia az igazságnak! Milyen lelki tulajdonságokat kérnénk az Úrtól, hogy fejlesszen ki bennünk a „metszőollójával”?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Ő, aki olvas az emberek szívében, jobban ismeri jellemüket, mint ők maguk. Egyes emberekben olyan képességeket és hajlamokat lát meg, amelyek helyesen irányítva használhatók lehetnének műve előbbre vitelében. A gondviselő Isten különféle helyzetekbe és körülményekbe viszi bele őket, hogy felfedezzék jellemük előttük is rejtett fogyatékoságait. Alkalmat ad nekik arra, hogy ezeket a hibákat kijavítsák és hogy alkalmassá tegyék magukat szolgálatára. Sokszor beleengedi őket a szenvedések tüzébe, hogy megtisztuljanak” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 340. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Igen nehéz lehet, mikor a bűnünk következményeit aratjuk éppen le. Azt kérdezzük: „Vajon sikerül-e még valaha helyrehozni a kapcsolatunkat Istennel?” Mit ígér az Úr azért, hogy még ilyen időben is kitartsunk? (Lásd, amit Pál írt később Róm 5:1-11 verseiben!) Mit mondanánk annak, aki pontosan ezt kérdezi tőlünk?
- 2) Mit értett Ellen G. White a „gondviselő Isten” gondolata alatt? Hogyan működik a gondviselés? Honnan tudjuk, ha valami az Ő gondviseléséből történik? Isten „gondviselésének” mely tettei vezetnek már megpróbáltatásokhoz? Beszéljük meg az osztályban, hogy mit tanultunk meg akkor! Hogyan segíthetnénk annak, aki azon tűnődik, hogy vajon valóban Isten gondviselése lenne az ilyen eset?
- 3) Amikor valaki éppen nehéz helyzetben van, számít vagy számítsone egyáltalán, ha tudjuk, hogy mi okozta a próbáját? Azaz hogyan viszonyuljunk az emberhez, illetve a szenvedéséhez, a kiváltó októl függetlenül?
- 4) Egy Dél-Amerikában élő keresztény fiatalember keserves megpróbáltatáson ment keresztül. Miután túljutott rajta, Európába költözött. Akkor mondta valakinek, hogy „A holttestemet Dél-Amerikában hagytam.” Mit jelent ez? Miért kell bizonyos értelemben mindannyiunknak „otthagynunk valahol a holttestünket”? Milyen szerepet játszanak a próbák ebben a folyamatban?
- 5) Tervezzünk az osztályunkkal egy látogatást egy kórházba vagy valahová, ahol tudunk segíteni, vigaszt nyújtani, felvidítva azokat, akik valamiért tűzpróbában vannak!

FÜLE LAJOS: AZ ATYA

Kettőért terhelte gond,
mert két tékozló fia volt.
Az egyik távol tékozolt,
A másik közel tékozolt.
Ám szeretete nem pihent:
Az egyiknek elébe ment,
A másiknak utána ment.

Igen, mi is tékozló fiak vagyunk.